

14. Федорченко Н. В., Іваніна Ю. А. Готельні послуги: цивільно-правові аспекти: навч. посібник. К.: Вид-во «КУТЕП», 2012. 153 с.
15. Федорченко Н. В., Крамар Ю. А. Туристські послуги в Україні (теоретико-правовий аспект): навч. посібник. К.: Вид-во «КУТЕП», 2012. 112 с.
16. Федорченко Н. В. Цивільно-правові проблеми надання готельних послуг. Часопис київського університету права. К.: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2010/4. С. 169–174.
17. Цаликова М. Б. Правовое регулирование деятельности по оказанию гостиничных услуг: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Краснодар, 2007. 21 с.

Fedorchenko N. The Role of the Contract for the Provision of Tourism and Hotel Services

The article highlights the role of the civil law contract in the tourism sector, reveals the problematic issues of providing tourist and hotel services. The emphasis is on the peculiarities of contractual regulation of tourist and hotel services. The author comes to the conclusion that the contract is the basis of such regulation.

Keywords: civil law contract, tourism, tourist sphere, tourist service, hotel service, agreement on provision of tourist services, agreement on provision of hotel services.

СПІРНІ ПИТАННЯ УКЛАДЕННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ ЗА СІМЕЙНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Хобор Р. Б.,

кандидат юридичних наук, суддя Львівського апеляційного адміністративного суду

У статті аналізуються питання, пов'язані з укладенням шлюбного договору. Особлива увага акцентується на обов'язковості дотримання вимог щодо форми укладення шлюбного договору. Обґрунтовано доцільність запровадження відкритого єдиного реєстру шлюбних договорів, що повинні вести державні органи РАЦСу, в яких містилася б загальна інформація про шлюбні договори. Встановлено можливість укладення шлюбного договору неповнолітніми особами через законних або договірних представників, оскільки сторони шлюбного договору мають погодити умови і нотаріально посвідчити його. Натомість особи, цивільну дієздатність яких обмежено, можуть укласти шлюбний договір тільки особисто за наявності згоди піклувальника, в той час як особи, які визнані судом недієздатними, ні особисто, ні через представника не можуть укласти шлюбний договір.

Ключові слова: шлюбний договір, нотаріальне посвідчення, правовий режим майна подружжя, санація договору, єдиний реєстр шлюбних договорів, неповнолітні особи, недієздатні особи.

Шлюбний договір може бути укладено на визначений строк, безстроково, або виникнення певних правовідносин може залежати від певних обставин (наприклад, народження дитини, здобуття дитиною освіти тощо). Укладення шлюбного договору є передбаченою законом можливістю – правом наречених чи подружжя врегулювати свої майнові відносини. Якщо шлюбний договір не укладено, то майнові відносини подружжя регулюються за встановленими сімейним законодавством правилами.

Водночас непоодинокими є випадки укладення шлюбного договору з метою збереження своїх статків. Тому неможливі прошарки населення, як правило, не укладають шлюбний договір, зважаючи на те, що їхні втрати внаслідок поділу майна у разі розірвання шлюбу будуть незначними. Крім того, шлюбний договір має складну правову природу. Однією з її форм є визнання шлюбного договору юридичним документом, підписаним сторонами, який підтверджує (засвідчує) існування особливого правового регулювання майнових відносин подружжя. Зважаючи на це, окремого дослідження потребує порядок (процедура) укладення шлюбного договору.

На перший погляд нічого складного тут немає, оскільки шлюбний договір є різновидом цивільно-правових договорів, тому і порядок його укладення має бути аналогічним. Однак не все так просто, особливо зважаючи на те, що законодавцем неоднозначно визначено, чи має шлюбний договір особистісний характер.

Загальний порядок укладення цивільно-правових договорів визначений у ст. 638–647 ЦК України і включає форму договору, момент його укладення, пропозицію укласти договір (оферту), прийняття такої пропозиції (акцепт) і місце укладення договору. Крім того, важливе значення мають суб'єкти, які укладають договір, тобто особи, які мають право на укладення договору, адже від їх правового статусу залежить, чи може бути укладено договір взагалі.

Договір укладається шляхом пропозиції однієї сторони укласти договір (оферти) і прийняття пропозиції (акцепту) іншою стороною. Пропозицію укласти договір (оферту) може зробити кожна зі

сторін майбутнього договору. Така пропозиція повинна містити істотні умови договору і виражати намір особи, яка її зробила, вважати себе зобов'язаною у разі її прийняття. Пропозиція укласти договір може бути відкликана до моменту або в момент її одержання адресатом. Пропозиція укласти договір, одержана адресатом, не може бути відкликана протягом строку для відповіді, якщо інше не вказано у пропозиції або не впливає з її суті чи обставин, за яких вона була зроблена [1].

Якщо той з подружжя, кому запропоновано укласти шлюбний договір, вирішить, що умови оферти можна змінити, то у такому разі його відповідь вважатиметься одночасно відмовою від оферти і новою офертою, оскільки відповідно до ст. 646 ЦК України відповідь про згоду укласти договір на інших, ніж було запропоновано, умовах є відмовою від одержаної пропозиції і водночас новою пропозицією особи, яка зробила попередню пропозицію.

Згідно з ч. 1 ст. 639 ЦК України договір може бути укладений у будь-якій формі, якщо вимоги щодо форми договору не встановлені законом. Щодо шлюбного договору така вимога закріплена у ст. 94 СК України, в якій зазначено, що шлюбний договір укладається у письмовій формі і нотаріально посвідчується. Інакше кажучи, закон позбавляє подружжя права обирати форму шлюбного договору, зобов'язуючи осіб, які бажають укласти шлюбний договір, не тільки викласти свої умови письмово, а й нотаріально посвідчити все, що зазначено на паперовому документі. Більше того, не має значення, чи складений документ письмово, як рукопис, чи створений за допомогою інформаційно-телекомунікаційних систем (наприклад, надрукований за допомогою комп'ютера тощо), важливо, щоб те, про що сторони домовились, було посвідчено нотаріально.

І тут потрібно звернути увагу на те, що нотаріальне посвідчення правочину здійснюється нотаріусом або іншою посадовою особою, яка відповідно до закону має право на вчинення такої нотаріальної дії, шляхом вчинення на документі, в якому викладено текст правочину, посвідчувального напису. Крім того, не тільки нотаріуси можуть вчиняти нотаріальні дії, а й інші особи, які наділені відповідно до Закону України «Про нотаріат» таким правом. Зокрема, згідно з ч. 2 і 6 ст. 1 Закону України «Про нотаріат» вчинення нотаріальних дій в Україні покладається на державних і приватних нотаріусів, а вчинення нотаріальних дій за кордоном покладається на консульські установи України, а у випадках, передбачених чинним законодавством, – на дипломатичні представництва України. Водночас відповідно до ч. 5 ст. 1 зазначеного закону у населених пунктах, де немає нотаріусів, нотаріальні дії, передбачені ст. 37 Закону України «Про нотаріат», вчиняються уповноваженими на це посадовими особами органів місцевого самоврядування. Проте аналіз ст. 37 Закону України «Про нотаріат» свідчить, що посадові особи органів місцевого самоврядування не можуть посвідчувати шлюбні договори, оскільки закріплений у вищевказаній статті перелік повноважень уповноважених посадових осіб органів місцевого самоврядування є вичерпним. Тому нотаріальне посвідчення шлюбного договору здійснюють державні або приватні нотаріуси, консульські установи або дипломатичні представництва України.

Водночас недотримання учасниками шлюбного договору вимог щодо його форми призведе до визнання договору неукладеним, оскільки він формально буде недійсним, тобто не породжуватиме для його сторін жодних правових наслідків, крім тих, що пов'язані з його недійсністю (ст. 216 ЦК). У такому разі сторони не зможуть змінити правовий режим подружнього майна. Щоправда, законодавець допускає санацію шлюбного договору у разі недотримання вимоги закону про нотаріальне посвідчення договору. Зокрема, у ч. 2 ст. 220 ЦК України зазначається, що якщо сторони домовилися щодо усіх істотних умов договору, що підтверджується письмовими доказами, і відбулося повне або часткове виконання договору, але одна зі сторін ухилилася від його нотаріального посвідчення, суд може визнати такий договір дійсним. У цьому разі наступне нотаріальне посвідчення договору не вимагається.

Такі жорсткі вимоги до форми шлюбного договору зумовлені тим, що, укладаючи договір, сторони вправі змінити правовий режим майна подружжя, встановлений законом, що, в свою чергу, може призвести до зміни умов чи порядку виконання зобов'язань одного з подружжя, які виникли до шлюбу. Зокрема, один з подружжя може спробувати уникнути відповідальності, наприклад, стягнення на своє майно, за невиконання своїх зобов'язань перед кредиторами. Тому усі зміни, що стосуються майна осіб, які укладають шлюбний договір, мають бути зафіксовані, а їхня воля посвідчена нотаріально. Так, нотаріус повинен встановити, чи мають право сторони шлюбного договору на майно, що є предметом шлюбного договору, чи вчиняється правочин добровільно, без примусу, обману тощо.

Крім того, нотаріальне посвідчення шлюбного договору має доказове значення у разі виникнення спору між його сторонами, оскільки нотаріус завжди має один примірник посвідченого ним договору, а всі нотаріальні дії згідно зі ст. 52 Закону України «Про нотаріат» реєструються у реєстрі нотаріальних дій. Щоправда, зважаючи на нотаріальну таємницю, доступ до посвідчуваних нотаріусом договорів дуже обмежений. Тому кредитори подружжя чи одного з подружжя не можуть повноцінно захистити свої інтереси від недобросовісного боржника – учасники шлюбного договору. Через це актуальною є проблема запровадження єдиного реєстру шлюбних договорів, який, як відомо, вже існує у західноєвропейських державах. Так, у вітчизняній цивілістиці до сьогодні тривають дискусії щодо виду такого реєстру. Одні дослідники вважають, що це має бути реєстр майнових правовідносин

подружжя, який може здійснюватися нотаріусами [2], на думку інших – це має бути реєстр шлюбних договорів (контрактів) [3]. На думку третіх – взагалі потрібно за прикладом ФРН (спеціальний реєстр) та Франції (оприлюднення в офіційних засобах масової інформації повідомлення про укладення шлюбного договору) наділити сторони шлюбного договору правом вносити відомості щодо укладення ними шлюбного договору до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб–підприємців [4].

Висловлену Г. О. Гаро пропозицію підтримує й В. І. Труба, вважаючи, що розв'язання проблеми реєстрації правового режиму майна подружжя може здійснюватись шляхом внесення відомостей про укладення шлюбного контракту до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців або до Державного реєстру актів цивільного стану громадян чи до спеціального реєстру правового режиму майна подружжя у вітчизняному законодавстві. Водночас спеціальний реєстр, на думку науковця, повинен бути автоматизованою системою збирання, накопичення, захисту, обліку та надання інформації про режим володіння, користування та розпорядження майном подружжя [3].

Отже, як вбачається із наведеного, дедалі більшого поширення на доктринальному рівні набуває позиція щодо необхідності повідомлення інших учасників цивільних відносин про укладення шлюбного договору. Однак і далі тривають дискусії щодо способу такого повідомлення – шляхом внесення запису до вітчизняних реєстрів, створення окремого реєстру правового режиму майна подружжя чи шлюбних договорів, оприлюднення відомостей про укладений шлюбний договір в офіційних засобах масової інформації або поєднання цих способів.

На нашу думку, найбільш доцільним є запровадження відкритого єдиного реєстру шлюбних договорів, в яких містилася б загальна інформація про шлюбні договори. Зокрема, у такий реєстр можна було б вносити відомості про осіб, які уклали шлюбний договір (прізвище, ім'я, по батькові); місце і час укладення шлюбного договору; інформацію про зміну законного режиму майна подружжя шляхом вказівки – «змінено» чи «не змінено»; реєстраційний номер шлюбного договору. Водночас умови шлюбного договору вносити не слід, адже кредитори подружжя чи одного з подружжя зможуть ознайомитись з його змістом за згодою свого боржника або надіслати запит до нотаріуса, який посвідчував такий договір, з одночасним повідомленням подружжя-боржника про запит. Разом з тим, запроваджуючи такий реєстр, потрібно визначити чіткий перелік осіб, які можуть ознайомитись зі змістом шлюбного договору, зазначивши у ньому, крім інших, кредиторів учасників шлюбного договору. Для ознайомлення з умовами шлюбного договору кредитор повинен буде надати доказ того, що він перебуває з подружжям чи з одним із них у зобов'язальних відносинах (між чоловіком чи дружиною і кредитором існують зобов'язальні правовідносини).

Єдиний реєстр шлюбних договорів (контрактів), на нашу думку, мають вести державні органи РАЦСу, оскільки саме вони ведуть реєстри осіб, які уклали шлюб. Тому їм буде найлегше простежити за тим, чи перебувають чоловік і жінка у шлюбі. Відомості до такого реєстру, на нашу думку, можуть вносити як працівники державних органів РАЦСу за повідомленням сторін шлюбного договору, так і нотаріуси після посвідчення шлюбного договору.

Наступним не менш дискусійним питанням у сфері укладення шлюбних договорів є питання, пов'язане з суб'єктами, які наділені правом укладати шлюбний договір. Так, відповідно до ст. 92 СК України шлюбний договір може бути укладено особами, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, а також подружжям. Разом з тим для укладення шлюбного договору до реєстрації шлюбу, якщо його учасником є неповнолітня особа, потрібна письмова згода її батьків або піклувальника, посвідчена нотаріусом. На перший погляд, у цій нормі права немає нічого особливого, тому і проблем із її застосуванням не повинно виникати. Зокрема, особи, які подали заяву про реєстрацію шлюбу (наречені), – це чоловік і жінка, які погодились укласти шлюб, а свою згоду підтвердили, звернувшись до органу державної реєстрації актів цивільного стану, дотримуючись при цьому встановленої Законом України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану» процедури. Натомість подружжя – це чоловік і жінка, які зареєстрували в органі державної реєстрації актів цивільного стану (РАЦС) шлюб. Проте дискусію породжує правова природа шлюбного договору, який є різновидом цивільно-правових договорів. Зокрема, науковці обговорюють можливість укладення шлюбного договору через представника, вважаючи, що шлюбний договір є документом, підписаним сторонами. Так, на думку О. О. Ульяненко, якщо закон дозволяє подання заяви про реєстрацію шлюбу через представника, то подібне є можливим і при укладенні шлюбного договору (ч. 3 ст. 28 СК) [5]. На думку І. В. Жилінкової, шлюбний договір не може бути укладений ні за участі законного представника, ні за довіреністю, оскільки шлюбний договір нерозривно пов'язаний з особами його учасників, які перебувають у шлюбних відносинах [6]. Так, в англійській юридичній літературі цей договір інколи іменують «інтимним договором».

Г. О. Гаро також підтримує позицію, що шлюбний договір тісно пов'язаний з особою чоловіка і дружини [4]. Свою позицію дослідниця підкріплює думкою С. Н. Ландкофа, що представник за довіреністю, укладаючи будь-який договір, виражає волю особисто, хоча зміст цієї волі визначається повноваженнями, які повинна визнати особа, яку представляють [7]. Протилежну точку зору, що

представник виражає волю особи, яку він представляє, Г. О. Гаро вважає юридичною фікцією, оскільки представник не може адекватно сприймати почуття тієї чи іншої сторони договору, що штовхають його на включення до договору того чи іншого положення [4]. Схожого висновку дотримується А. Б. Гриняк, на думку якого шлюбний договір не є повсякденним правочином, який здебільшого укладається раз у житті (з подальшим внесенням змін). На думку вченого, він має особистий характер, тому й недоцільним видається можливість його укладення через представника [8].

На нашу думку, щоб вирішити проблему представництва сторін на стадії укладення шлюбного договору, потрібно розглянути питання про можливість укладення шлюбного договору особами, які мають дефекти цивільної дієздатності.

Як відомо, представник не може мати більше повноважень, ніж особа, яку він представляє. Тому ще раз нагадаємо, що шлюбний договір може бути укладено особами, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, а також подружжям. Зазначені особи наділені правом на шлюб, тому згідно з ч. 1 ст. 23 СК України вони мають досягнути шлюбного віку, який згідно зі ст. 22 СК України на день реєстрації шлюбу має становити вісімнадцять років. За заявою особи, яка досягла шістнадцяти років, та відповідним судовим погодженням їй може бути надано право на шлюб, якщо буде встановлено, що це відповідає її інтересам.

Зважаючи на це, ч. 2 ст. 92 СК України передбачено, що на укладення шлюбного договору до реєстрації шлюбу, якщо його учасником є неповнолітня особа, потрібна письмова згода її батьків або піклувальника, засвідчена нотаріусом. Причому, як зазначає С. Я. Фурса, присутність батьків або піклувальника неповнолітньої особи при укладанні шлюбного договору не обов'язкова, за наявності їх письмової згоди, яка посвідчена нотаріусом [9]. Водночас, якщо шлюбний договір укладається неповнолітньою особою (особами) в період шлюбу, то згода батьків не вимагається, адже такі особи з моменту державної реєстрації шлюбу набувають повної цивільної дієздатності (ч. 2 ст. 34 ЦК). Тобто законні представники залучаються до участі в укладенні шлюбного договору не як представники сторін шлюбного договору, а тільки для надання згоди на укладення шлюбного договору.

Разом із тим шлюбний договір може бути укладено неповнолітніми особами через законних або договірних представників, оскільки сторони шлюбного договору мають погодити умови шлюбного договору і нотаріально посвідчити його. Інакше кажучи, представники неповнолітніх можуть розробити умови шлюбного договору і подати його нотаріусу за умови належно посвідчених повноважень представника. Крім того, документ має бути підписаний сторонами шлюбного договору. Перешкод для цього не вбачається, оскільки шлюбний договір регулює майнові відносини подружжя, а його умови постійно обговорюються представниками сторін шлюбного договору. Більше того, заяву про реєстрацію шлюбу також допускається подавати через представника.

Спірною є висловлена в юридичній літературі пропозиція заборонити укладення шлюбних договорів неповнолітніми особами, зважаючи на специфіку шлюбного договору, що полягає в добровільному обмеженні майнових прав та інтересів особи, і з метою захисту інтересів таких осіб [10]. Вищенаведена позиція викликає сумніви хоча б з огляду на підвищену емансипацію сучасних підлітків, коли з моменту емансипації вони стають вже повністю дієздатними (ст. 35 ЦК), і зважаючи на необхідність отримання неповнолітніми особами нотаріально посвідченої згоди своїх батьків для укладення ними шлюбного договору.

Натомість варто погодитись із висловленою в юридичній літературі тезою про неможливість укладення шлюбного договору недієздатними особами [4, с. 90–91]. Згідно з ч. 1, 2 ст. 36 ЦК України суд може обмежити цивільну дієздатність фізичної особи, якщо вона страждає на психічний розлад, який істотно впливає на її здатність усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними. Крім того, цілком можливою є ситуація обмеження цивільної дієздатності фізичної особи в судовому порядку, у випадку зловживання такою особою спиртними напоями, наркотичними засобами, токсичними речовинами, азартними іграми тощо і загрозою опинитись особисто, з членами своєї сім'ї, а також з іншими особами, яких вона за законом зобов'язана утримувати, у скрутному матеріальному становищі. Згідно з ч. 1–3 ст. 37 ЦК України над такою особою встановлюється піклування, наслідком чого є залишення за нею права самостійно вчиняти лише дрібні побутові правочини.

З цього приводу висловлюються думки про неможливість укладення шлюбного договору обмежено дієздатними особами, оскільки укладення шлюбного договору не належить до дозволеного для укладення кола дрібних побутових правочинів [11]. На нашу думку, особа, цивільна дієздатність якої обмежена, не тільки має отримати згоду піклувальника на укладення шлюбного договору, а й згідно з ч. 5 ст. 37 ЦК України самостійно несе відповідальність за порушення нею договору, укладеного за згодою піклувальника, та за шкоду, завдану нею іншій особі. Крім того, оскільки таку особу не позбавлено права вступати у шлюбні відносини, вона має бути наділена і необхідним обсягом майнових прав і обов'язків подружжя, щоб повноцінно жити сімейним життям. Водночас, оскільки обмежено дієздатна особа, на відміну від неповнолітньої особи, не може повноцінно усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними, то укладати шлюбний договір через представника вона не може. До такого

висновку доходимо, зважаючи, що така особа не може належно контролювати дії та поведінку свого представника, незалежно від того, чи він законний, чи договірний. Тому представник за таких умов має більшу свободу дій, ніж у разі представництва ним повністю дієздатних осіб, які можуть більш реалістично у порівнянні з обмежено дієздатними особами усвідомлювати значення своїх дій та керувати ними. Щодо осіб, які визнані судом недієздатними, слід зазначити, що вони не вправі вчиняти будь-якого правочину, тому ні така особа, ні її представник (законний чи договірний) не можуть укласти шлюбний договір.

Зважаючи на вищенаведене, доходимо висновку, що особисто укласти шлюбний договір можуть наречені або подружжя, через представника шлюбний договір можуть укласти особи, які є обмежено дієздатними, і неповнолітні особи. Причому останні можуть залучати як законного, так і договірного представника. Особи, цивільну дієздатність яких обмежено, можуть укласти шлюбний договір тільки особисто за наявності згоди піклувальника. Натомість особи, які визнані судом недієздатними, ні особисто, ні через представника не можуть укласти шлюбний договір.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Контракти в підприємницькій діяльності: навч. посіб. 2-е вид., перероб. і допов. Київ: Юрінком Інтер, 2008. С. 65–66.
2. Фурса С. Я. Настільна книга нотаріуса: сімейні відносини в нотаріальному процесі. Київ: Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. С. 49.
3. Труба В. І. До питання про необхідність законодавчого регулювання шлюбних договорів // Університетські наукові записки. 2008. № 3. С. 64.
4. Гаро Г. О. Шлюбний договір як інститут сімейного права України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. К., 2012. С. 122, 87, 92, 90–91.
5. Ульяненко О. О. Шлюбний договір в сімейному праві України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. К., 2003. С. 86.
6. Жилинкова І. В. Брачний договір. Х.: «Ксилон», 2005. С. 55.
7. Ландкоф С. Н. Основи цивільного права. К.: Радянська школа, 1948. С. 121.
8. Andriy Hrynyak Debatable issues of the contractual regulation of property relations under the marriage agreement // European political and law discourse. Volume 3. Issue 2. 2016. P. 296.
9. Сімейне право: Нотаріат. Адвокатура. Суд: [наук.-практ. посіб. з інформ. додатком на лазерному носії]: у 2-х кн. / Л. Ю. Драгнєвич, О. С. Пульнева, Є. І. Фурса, С. Я. Фурса та ін. [За заг. ред. С. Я. Фурси]. Київ: Видавець Фурса С. Я., 2005. Кн. 1. 2005. С. 323.
10. Сімейне право України [підручник] / Л. М. Баранова, В. І. Борисова, І. В. Жилинкова та ін. [за заг. ред. В. І. Борисової та І. В. Жилинкової]. Київ: Юрінком Інтер, 2004. С. 5, 13.
11. Гражданское право / Н. Д. Егоров, И. В. Елисеев, А. И. Иванов и др. [Под ред. Ю. К. Толстого, А. П. Сергеева.]. СПб.: ТЕИС, 1996. Ч. 1. С. 55.

Khobor R. Controversial issues of the conclusion of the marriage contract according to the Ukraine's family legislation

The article analyzes issues related to the conclusion of a marriage contract. Particular attention is paid to the mandatory compliance with the requirements of the form of the conclusion of a marriage contract. The expediency of introducing an open unified register of marriage contracts is substantiated which should be conducted by public bodies and would contain general information about marriage contracts. The possibility of concluding a marriage contract with minors through legal or contractual representatives has been established, as the parties of the marriage contract must agree terms and notarize it. Instead, persons whose civil capacity is limited can enter into a marriage contract only with the consent of the trustee, while those who are recognized incapacitated by the court either personally or through a representative can not enter into a marriage contract.

Keywords: a marriage contract, notarial certificate, legal regime of property of spouses, sanation of a contract, a single register of marriage contracts, minors, incapacitated persons.